

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Cob/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120420266
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Krišková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6120420266.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Kriškovej a členiek senátu JUDr. Nory Vladovej a JUDr. Viery Malinowskej v právnej veci žalobcu: AutoM Geci Borov, s.r.o., so sídlom Podhrunkovská 2635/1A, 093 02 Vranov nad Topľou, IČO: 46 860 355, zastúpeného advokátskou kanceláriou AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., so sídlom Kmeťova 26, 040 01 Košice, IČO: 47 237 406, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 272,81 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 34Cb/2/2021-99 zo dňa 22.11.2022 takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 34Cb/2/2021-99 zo dňa 22.11.2022 vo výroku II. m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 272,81 Eur od 11.12.2019 do 25.2.2022, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Napadnutý výrok III. potvrdzuje.

III. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 34Cb/2/2021-99 zo dňa 22.11.2022 vo výroku I. konanie v časti o zaplatenie sumy 272,81 Eur zastavil, vo výroku II. vo zvyšku žalobu zamietol a vo výroku III. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

2. K výroku o zastavení konania súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na to, že žalobca vzal podaním z 15. marca 2022 žalobu v časti zaplatenie istiny 272,81 Eur z dôvodu čiastočnej úhrady žalovaného po podaní žaloby späť, konanie v tejto časti podľa ustanovenia § 145 ods. 2 C.s.p. zastavil (výrok I.).

3. K výroku o zamietnutí žaloby súd prvej inštancie uviedol, že nedostatok aktívnej legitímácie je dôvodom na zamietnutie žaloby. Súd pri skúmaní aktívnej vecnej legitímácie dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom žalobou uplatneného hmotného práva na zaplatenie úroku z omeškania z poistného plnenia. Konštatoval, že ak postupník v spore o zaplatenie postúpenej pohľadávky preukazuje postúpenie pohľadávky (a svoju aktívnu vecnú legitímáciu) zmluvou o postúpení pohľadávky, je povinnosťou súdu prejudiciálne posudzovať otázku platnosti predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky s tým, že na absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky ako dvojstranného právneho úkonu je povinný prihliadať ex officio.

4. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca preukazoval svoju aktívnu legitímáciu v rozhodovanom spore predložením zmluvy o postúpení pohľadávky z 10. decembra 2019 uzatvorenej medzi Y. W. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom. Z obsahu predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky vyplýva, že medzi postupcom a postupníkom bolo dohodnuté odplatné postúpenie pohľadávky. Zároveň však v zmluve nebola dohodnutá výška odplaty za postúpenie pohľadávky a ani spôsob jej určenia, čo vyplýva z článku I. zmluvy o postúpení pohľadávky, kde je dojednané, že odplata za postúpené pohľadávky je dohodnutá v osobitnej dohode. Vychádzajúc z vyššie citovaného zmluvného dojednanja je podľa súdu zrejmé, že v danom prípade išlo o odplatné postúpenie pohľadávky, preto bolo povinnosťou zmluvných strán dohodnúť v zmluve cenu, za ktorú sa pohľadávka postupuje, prípadne spôsob, ktorým má byť odplata za postúpenie určená. Takéto dojednanie však v predloženej zmluve o postúpení pohľadávky absentuje. Pri zohľadnení vyššie uvedených právnych záverov súd posúdil zmluvu o postúpení pohľadávky z 10. decembra 2019 uzatvorenej medzi Y. W. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom ako absolútne neplatný právny úkon pre jej neurčitost' podľa ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko síce sa malo jednať o odplatnú zmluvu, avšak neobsahovala cenu postupovanej pohľadávky a ani spôsob, ktorým by ju bolo možné určiť. Absencia predmetnej obsahovej náležitosti priamo v texte zmluvy o postúpení pohľadávky spôsobila absolútnu neplatnosť zmluvy od počiatku a nemohla byť konvalidovaná ani osobitným uzatvorením dohody o odplate za postúpenie pohľadávky.

5. Na podporu záveru o neplatnosti predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky súd poukázal aj na konštantnú judikatúru, ktorá sa týka prevodných právnych úkonov, ktoré môžu byť odplatné, ako aj bezodplatné, že v takom prípade, pokiaľ ide o náležitosti zmluvy, z hľadiska jej určitosti a zrozumiteľnosti vyžadovaných pre každý platný právny úkon v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluva musí obsahovať jednoznačne špecifikovaný predmet prevodu a musí z nej byť zrejmé, či ide o prevod bezodplatný alebo odplatný. Súd v tejto súvislosti odkázal na judikatúru týkajúcu sa prevodu obchodného podielu, v konkrétnejosti na rozsudky najvyššieho súdu z 23. novembra 2001, sp. zn. 2Obo/102/2001 (publikovanom v časopise Zo súdnej praxe pod č. 7/2002), z 9. mája 2010, sp. zn. 5Cdo/99/2009, 5Cdo/100/2009, 5Cdo/101/2009 a z 13. júna 2019, sp. zn. 3Obo/2/2019, 3Obo/3/2019, 3Obo/4/2019, ako aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 5. októbra 2010, sp. zn. III. ÚS 375/2010. Judikátorne závery (predovšetkým najvyššieho súdu) týkajúce sa zmluvy o prevode obchodného podielu sú podľa názoru súdu plne aplikovateľné aj na zmluvu o postúpení pohľadávky (a na rozhodovaný spor).

6. Nad rámec záveru o absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd prvej inštancie poukázal aj s ohľadom na procesnú obranu žalovaného na to, že aj v prípade, kedy by bol žalobca v spore aktívne vecne legitimovaný, neznamenalo by to jeho procesný úspech v spore, keďže nemožnosť priznania úroku z omeškania žalobcovi vyplýva z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (t. j. z rozhodovacej praxe najvyššieho súdu a ústavného súdu). Súd poukázal na rozsudky najvyššieho súdu z 27. marca 2003, sp. zn. 2Cdo/122/2002 a z 26. mája 2022, sp. zn. 5Cdo/140/2021, z ktorých vyplýva, že „ustanovenie § 797 ods. 3 veta prvá Obč. zákonníka jednoznačne ustanovuje, že plnenie (rozumej poistné plnenie) je splatné do 15 dní, len čo poistiteľ skončil vyšetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poistiteľa plniť. Ak poistiteľ v uvedenej lehote poistné plnenie neposkytne, bude v omeškaní a poistenému popri poistnom plnení vznikne právo na úroky z omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Ustanovenie § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka je kogentné a neumožňuje ustálenie iného času zročnosti poistného plnenia, kým vyšetrenie na zistenie rozsahu povinnosti poistiteľa plniť nie je skončené, bola by žaloba o výplatu poistného plnenia predčasná. Prirodzene, ak je sporný právny základ plnenia poistiteľa (ako tomu bolo v danej veci, nie je možné ani začať vyšetrenie potrebné na zistenie rozsahu poistného plnenia poistiteľa. Právny základ práva žalobcu na poistné plnenie, aj s rozsahom tohto plnenia, bol ustálený až právoplatným rozsudkom odvolacieho súdu. Podľa dovolacieho súdu vyšetrenie rozsahu povinnosti poistiteľa plniť treba považovať za skončené, len čo bol so súhlasom poistiteľa alebo s jeho dodatočným schválením dohodnutý s poisteným rozsah plnenia alebo dňom určenia rozsahu plnenia právoplatným rozhodnutím. V danej veci ide o ostatne uvedený prípad skončenia vyšetrenia na zistenie rozsahu povinnosti plniť. Poistné plnenie je teda splatné do pätnásť dní od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.“

7. Na základe dôvodov uvedených vyššie súd prvej inštancie žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol (výrok II.).

8. K výroku o trovách konania súd prvej inštancie uviedol, že na rozhodnutie o trovách konania aplikoval ustanovenie § 255 ods. 2 a § 256 ods. 1 C. s. p., kedy za „úspech“ žalobcu je potrebné považovať nárok na zaplatenie istiny. V tejto časti žalovaný procesne zavinil zastavenie konania. Pre rozhodnutie o trovách konania je relevantný úspech, resp. neúspech v časti o zaplatenie žalovanej istiny, a v tejto bol „plne úspešný“ žalobca, čiastočný neúspech mal žalobca len v časti uplatneného úroku z omeškania. Z tohto dôvodu súd priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100% (výrok III.).

9. Proti výroku II. rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Upozornil, že žalovaný počas konania dobrovoľne uhradil žalovanú istinu vo výške 272,81 €, čiže de facto uznal svoju povinnosť plniť v celom rozsahu a tiež aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu vo vzťahu k celému žalovanému nároku, teda vrátane úroku z omeškania. Napriek tomu súd prvej inštancie v II. výroku svojho rozhodnutia rozhodol, že žalobca nemá nárok na úrok z omeškania z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie.

10. Za nesprávny považuje záver súdu prvej inštancie, že zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 10.12.2019, ktorá bola dojednaná ako odplatná, je neplatným právnym úkonom pre jej neurčitosť podľa ustanovenia § 37 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej iba „Občiansky zákonník“). V prvom rade poukazuje na skutočnosť, že všetky rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré odkazuje, resp. na ktoré pri rozhodovaní konajúci súd prihladal sú obdobné, týkajú sa rovnakej právnej veci, z tohto dôvodu uvádza len jedno z nich, a to rozhodnutie NS SR, sp. zn. 3Obo/2/2019. Z rozhodnutia NS SR 3Obo/2/2019 cituje: „V danom prípade išlo o odplatný prevod obchodného podielu, preto bolo povinnosťou zmluvných strán dohodnúť v zmluve cenu, za ktorú sa obchodný podiel prevádza, prípadne spôsob, ktorým má byť cena obchodného podielu určená. Ak odplatná zmluva o prevode obchodného podielu neobsahuje dohodu o cene obchodného podielu a ani dohodu o spôsobe jej určenia, je táto zmluva absolútne neplatná pre jej neurčitosť podľa ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uvedené platí aj vtedy, ak bola cena obchodného podielu (prípadne spôsob jej určenia) dohodnutá až následne (t. j. po uzavretí zmluvy o prevode obchodného podielu) v podobe dodatku k zmluve, prípadne v podobe osobitnej dohody.“

11. Podľa žalobcu dané rozhodnutie sa nevzťahuje na predmet sporu, nemožno ho použiť a aplikovať na posudzovaný prípad. Predmetom konania je nárok žalobcu na poistné plnenie a tento nárok, resp. pohľadávka na vyplatenie nároku na poistné plnenie bola postúpená na žalobcu. Zmluva o postúpení pohľadávky bola riadne a platne uzavretá. Mala všetky náležitosti, ktoré ustanovuje zákon. Zmluva o prevode obchodného podielu, ktorá je predmetom vyššie uvedených rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a zmluva o postúpení pohľadávky, ktorá je predmetom tohto sporu majú rozdielne podstatné náležitosti upravené v rozdielnych právnych kódexoch.

12. Žalobca poukazuje na to, že v zmysle zákona č. 513/1991 Z. z. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov v § 115 ods. 4 uvádza: „Zmluva o prevode obchodného podielu musí mať písomnú formu a podpisy na zmluve sa musia osvedčiť. Nadobúdateľ, ktorý nie je spoločníkom, v nej musí vyhlásiť, že pristupuje k spoločenskej zmluve, prípadne stanovám, ak boli prijaté. Prevodca ručí za splácanie vkladu nadobúdateľom tohto podielu.“ Zmluvu o postúpení pohľadávky upravuje zákon č. 40/1964 Z. z. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov v § 524 ods. 1: „Veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.“ Predmetné rozhodnutie posudzuje prípad zmluvy o prevode obchodného podielu, ktorého zákonná úprava je obsiahnutá v Obchodnom zákonníku. Medzi náležitosti zmluvy o prevode obchodného podielu patrí aj určenie odplatnosti resp. bezodplatnosti prevodu, čo však nevyplýva zo zákonnej definície zmluvy avšak z doktríny a rozhodovacej praxe. Ak je zmluva o prevode obchodného podielu odplatná, vtedy je potrebné určiť aj odplatu. Tá musí byť určená alebo aspoň určiteľná. Jedná sa však o iný prípad ako je zmluva o postúpení pohľadávky, ktorej úprava je obsiahnutá v Občianskom zákonníku.

13. Skutočnosť, že konajúci súd nesprávne vyhodnotil neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky potvrdzuje podľa neho aj Najvyšší súd ČR, sp. zn.: 32 Cdo 1185/2012 (C 13969), ktorý vo svojom rozhodnutí uvádza: „Hodnota postupované pohľadávky a výše úplaty nejsou obligatorními náležitostmi smlouvy o postoupení pohľadávky.“

14. Uviedol, že v predmetnej zmluve o postúpení pohľadávky (ďalej aj ako „ZOPP“) je uvedené, že odplata je predmetom osobitnej dohody. Táto skutočnosť nebola zo strany žalovaného v jeho reakcii na návrh na vydanie platobného rozkazu spochybnená. Odplatu si zmluvné strany dohodli samostatnou zmluvou. Odkaz na osobitnú dohodu nerobí ZOPP neplatnou. Navyše, ak by aj nebola odplata dohodnutá, vtedy je ZOPP bezodplatná, nie absolútne neplatná. Uvedené potvrdzuje aj nasledovná rozhodovacia prax, keďže Najvyšší súd SR v R 62/2020 (sp. zn. 3Obdo/64/2019) uvádza: „Neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok nemožno vyvodiť zo skutočnosti, že súdu nie je známa odplata za postúpenie pohľadávky. Postúpenie pohľadávky môže byť odplatné a aj bezodplatné, a súd v konaní o zaplatenie postúpenej pohľadávky, a ani dlžník nie sú oprávnení požadovať sprístupnenie sumy, za ktorú bola pohľadávka postúpená, a to aj v prípade odplatného postúpenia. Predmetná požiadavka zo strany okresného súdu nemá oporu v žiadnom právnom predpise. Inými slovami povedané, v spore o zaplatenie postúpenej pohľadávky nemá čo súd zaujímať, za koľko bola pohľadávka postúpená, súd má len rozhodnúť o tom, či je dlžník povinný postúpenú pohľadávku uhradiť postupníkovi. Z pohľadu dlžníka je táto informácia taktiež irelevantná, keďže je povinný len postúpenú pohľadávku splniť subjektu uvedenému v oznámení postupcu o postúpení pohľadávky, resp. subjektu, ktorý mu postúpenie pohľadávky preukázal. Odplata za postúpenie pohľadávky je relevantná len vo vzťahu medzi postupcom a postupníkom a jedine v prípade sporu medzi postupcom a postupníkom o zaplatenie dohodnutej odplaty, resp. v spore, v ktorom postupník uplatňuje voči postupcovi svoje práva podľa § 527 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, by potreboval súd predmetnú informáciu pre svoje rozhodnutie vo veci.“ Práve v tomto rozhodnutí sa podľa jeho názoru Najvyšší súd Slovenskej republiky vysporiadal so žalovaným namietanou skutočnosťou, a to odplatnosťou predmetného úkonu. V zmysle uvedeného pre dlžníka ako žalovaného je irelevantné aká bola odplata za postúpenie pohľadávky. Z rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že žalovanému ani súdu nepatrí namietat neplatnosť právneho úkonu z dôvodu nepredloženia osobitnej dohody o výške odplaty. Relevantnou je odplata iba vo vzťahu medzi postupcom a postupníkom. To znamená, že tretej osobe, t. j. subjektu, ktorý nie je stranou zmluvy nepatrí namietat výšku odplaty dojednanú medzi zmluvnými stranami.

15. Poukázal na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky sa vo svojej judikatúre opakovane vyjadroval k nutnosti maximálneho rešpektu k princípu autonómie vôle, a to osobitne pri posudzovaní zmlúv všeobecnými súdmi. Pritom dôvodil, že autonómia vôle predstavuje elementárnu podmienku fungovania právneho štátu (I. ÚS 242/2007, I. ÚS 243/2007) s tým, že ide o jeden z prejavov viazanosti štátnej moci zákonom (čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 2 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd). V súkromnoprávnej sfére nie každý rozpor so zákonom má za výsledok absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Zmyslom ochrany legality v súkromnoprávnej sfére je ochrana súkromnoprávnych vzťahov, teda predovšetkým ochrana zmluvných vzťahov podľa zásady „pacta sunt servanda“ (zmluvy sa majú dodržiavať). Navyše poukázal aj na tú skutočnosť, že odplata za postúpenie pohľadávky nie je takou informáciou, ktorá by mala a mohla byť známa aj tretím osobám. Ide v podstate o odplatu, ktorá je zmluvným dojednaním v obchodnom styku. Táto odplata môže byť aj obchodným tajomstvom. Je absurdné, aby zmluvné strany museli oboznamovať tretie osoby o odplate za postúpenie pohľadávky, v opačnom prípade je ich postúpenie absolútne neplatné.

16. Žalobca poukázal aj na obdobné konania, v ktorých bola predložená obdobná zmluva o postúpení pohľadávky ako v tomto konaní. Aj v iných konaniach išlo o ZOPP, pri ktorej bola odplata predmetom osobitnej dohody. Súd sa s tým vysporiadali tak, že považovali ZOPP za platnú a riadne uzavretú, zmluva mala všetky náležitosti, ktoré jej zákon ustanovuje. Upozornil, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore aj s rozhodovacou praxou toho istého sudcu, ktorý sa v rozhodnutí Okresného súdu Bratislava I zo dňa 7.10.2021 sp. zn. 27Cb/2/2021 zaoberal aj námietkou vznesenou zo strany žalovaného, a to, že bolo povinnosťou žalobcu predložiť osobitnú dohodu podľa článku III ods. 3 zmluvy o postúpení pohľadávky z 10. novembra 2018. Rozhodujúci sudca sa so vznesenou námietkou nestotožnil s poukazom na uznesenie NS SR z 11. decembra 2019, sp. zn. 3Obdo/64/2019. Ďalej uviedol, že: „Pre žalovaného ako dlžníka je tak irelevantný údaj o sume, za akú bola pohľadávka na žalobcu postúpená, a z tohto dôvodu nie je oprávnený ani spochybnovať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Predloženie zmluvy o postúpení pohľadávky je významné len pre posúdenie, či je veriteľ nositeľom pohľadávky, ktorá mala byť postúpená, čo v rozhodovanom spore bolo splnené.“

17. Má za to, že z rozhodnutí, ktoré cituje v odvolaní vyplýva, že prvoinštančné ako aj odvolacie súdy už v obdobnej veci prejednávali a rozhodli, a to v prospech platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Z

judikatúry vyplýva, že takéto ZOPP sú platné, pretože majú všetky zákonné náležitosti a nemožno ich považovať za absolútne neplatné.

18. K nemožnosti/možnosti priznania úroku z omeškania žalobca poukázal na § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého: „Plnenie je splatné do pätnástich dní, len čo poisťiteľ skončil vyšetrovanie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poisťiteľa plniť. Vyšetrenie sa musí vykonať bez zbytočného odkladu; ak sa nemôže skončiť do jedného mesiaca po tom, keď sa poisťiteľ o poistnej udalosti dozvedel, je poisťiteľ povinný poskytnúť poistenému na požiadanie primeraný preddavok.“ Z predmetného ustanovenia Občianskeho zákonníka podľa žalobcu nevyplýva, že by splatnosť poistného plnenia bola viazaná na právoplatné rozhodnutie súdu. Na základe uvedeného je zrejmé, že ak poisťiteľ, t. j. žalovaný neposkytne poistné plnenie v lehote 15 dní, len čo poisťiteľ skončil šetrenie poistnej udalosti, má poškodený, resp. poistený právo aj na úrok z omeškania, ako sankciu voči poisťiteľovi za neplnenie jeho peňažnej povinnosti - povinnosti poskytnúť poistné plnenie. Žalovaný, resp. poisťovateľ už v Oznámení o poistnom plnení zo dňa 26.11.2019 uviedol: „Oznamujeme Vám, že dňa 25.11.2019 sme ukončili šetrenie poistnej udalosti, na základe ktorého Vám v prílohe tohto listu predkladáme výpočet výšky plnenia.“ Ak žalovaný teda ukončil šetrenie poistnej udalosti dňa 25.11.2019, bolo jeho povinnosťou plynúcou mu priamo zo zákona, poskytnúť poškodenému, resp. poistenému v lehote 15 dní poistné plnenie. Žalovaný si však túto svoju povinnosť splnil až dodatočne, keď počas konania dňa 25.02.2022 uhradil istinu, čoho následkom bolo, že súd prvej inštancie v tejto časti žaloby zastavil konanie (výrok I.), no pri vyhodnocovaní úrokov z omeškania už súd v napadnutom rozhodnutí nesprávne právne vyhodnotil stav veci.

19. Podľa žalobcu závery uvedených rozhodnutí nemožno na predmetný prípad aplikovať, nakoľko argumentácia, podľa ktorej má splatnosť plnenia nastať až právoplatným rozhodnutím sa javí tak, že pri aplikácii § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka bol použitý výklad § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej iba „zákon o PZP“), v ktorom je uvedené: „Poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.“ Uviedol, že v predmetnom ustanovení zákona o PZP je explicitne uvedené, že splatnosť náhrady škody nastáva na 16. deň buď po skončení prešetrenia alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody. Avšak v našom prípade sa nejedná o uplatnenie nároku na náhradu škody z titulu povinného zmluvného poistenia, ale jedná sa o poistné plnenie z havarijného poistenia, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka a nie ustanovenia zákona o PZP. Argumentácia, že povinnosť platiť úroky z omeškania by mu vznikla až doručením právoplatného rozsudku vo veci, neobstoí, keďže v tomto prípade je žalovaný stranou sporu, teda sa mu nedoručuje právoplatný rozsudok, ale rozsudok, proti ktorému má ako strana sporu právo odvolať sa.

20. Žalobca má za to, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je v rozpore s princípom právnej istoty, rovnako aj so všetkými rozhodnutiami tunajšieho odvolacieho súdu, na ktoré poukázal a mali by byť súdu prvej inštancie známe z jeho činnosti. Existuje veľké množstvo rozhodnutí, v ktorých súdy vyhodnocovali predložené zmluvy o postúpení pohľadávky a jednoznačne určili, že sú platné. Výklad aplikovaný súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí je v absolútnom rozpore so zmluvnou vôľou strán, ktorú strany slobodne, vážne a skutočne prejavili v predloženej zmluve o postúpení pohľadávky. Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 596/2017, zo dňa 28.9.2017 a výklad ustanovenia § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka v ňom uvedený nie je možné aplikovať.

21. Na základe vyššie uvedeného má za to, že súd pri svojom rozhodovaní dospel k nesprávnemu právnenému záveru, keď predloženú zmluvu o postúpení pohľadávky vyhodnotil v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako neplatný právny úkon, z toho dôvodu dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom žalobou uplatneného hmotného nároku na zaplatenie úroku z omeškania z poistného plnenia. Zmluva o postúpení pohľadávky je platná, má všetky zákonom vyžadované náležitosti. Záonné nastavenie zmluvy o postúpení pohľadávky ako aj judikatúra potvrdzujú skutočnosť, že ide o platný právny úkon a odkaz na dojednanie odplaty v osobitnej dohode nespôsobuje absolútnu neplatnosť predloženej zmluvy. Neobstoí právny záver prvoinštančného súdu o neplatnosti právneho úkonu, ku ktorému dospel na základe rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, na ktoré poukazuje v bode 23 napadnutého rozhodnutia. Aplikácia predmetných rozhodnutí na posudzovaný prípad nie je správna,

pretože v ich rámci bola riešená otázka ohľadom iného zmluvného typu - zmluvy o prevode obchodného podielu, ktorého zákonná úprava je odlišná. Úroky z omeškania pri uplatňovaní nároku z havarijného poistenia sa spravujú právnou úpravou v Občianskom zákonníku. Z ustanovenia § 797 ods. 3 nevyplýva, že by splatnosť poistného plnenia bola viazaná na právoplatné rozhodnutie súdu. Z toho dôvodu argumentácia, že povinnosť platiť úroky z omeškania by žalovanému vznikla až doručením právoplatného rozsudku vo veci, je nesprávna, keďže v tomto prípade je žalovaný stranou sporu, teda sa mu nedoručuje právoplatný rozsudok, ale rozsudok, proti ktorému má ako strana sporu právo odvolať sa. Žalobca má nárok na úroky z omeškania tak ako požadoval, teda na 16. deň odo dňa, kedy poisťovateľ skončil šetrenie potrebné na zistenie rozsahu plníť.

22. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 22.11.2022, sp. zn. 34Cb/2/2021 v II. výroku, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol, zmenil tak, že: Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 272,81 EUR od 11.12.2019 do 25.02.2022 a zároveň, aby odvolací súd rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

23. Proti výroku III rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný z dôvodu, že rozhodnutie v tejto časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný nesúhlasí s rozhodnutím, ktorým súd priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 100%, keďže má za to, že žalobca mal v konaní úspech iba čiastočný. Uviedol, že z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Sžo 215/2010 a 1 M Cdo 1/2004 vyplýva, že procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom v spore. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Vzhľadom na uvedené navrhuje, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie v tejto časti a rozhodol o trovách konania podľa pomeru úspechu.

24. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

25. K odvolaniu žalovaného proti výroku o trovách konania sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 22.12.2022. Poukázal na judikatúru (rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Obo/243/2007), z ktorej vyplýva, že súd nemôže pri hodnotení nároku na náhradu trov konania vychádzať z otázky úspechu strany v časti príslušenstva pohľadávky, ale len v časti istiny, čo v tomto prípade okresný súd aj dodržal. „Neúspech“ v časti príslušenstva nemôže byť hodnotený vo vzťahu k posudzovaniu úspechu vo veci ako takej, ako to nesprávne interpretuje žalovaný (v tejto veci odvolateľ), keďže podstatné je to, v akom rozsahu bola strana úspešná v rámci žalovanej sumy, resp. istiny. Žalobca bol v plnej miere úspešný vo veci, keďže žalovaný mu uhradil žalovanú sumu v plnej výške ešte počas konania, preto postup v zmysle § 255 ods. 2 CSP v danej veci nemožno aplikovať.

26. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 CSP prejednal vec bez nariadenia pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 380 ods. 1 CSP, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 3 CSP oznámený na webovej stránke a úradnej tabuli Krajského súdu v Bratislave dňa 25.7.2025. Po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie a s dôvodmi odvolania žalobcu i žalovaného odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a napadnutý rozsudok je potrebné v napadnutej časti výroku II., ktorým súd prvej inštancie zamietol nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania, zmeniť a rozsudok vo výroku III. je potrebné potvrdiť.

27. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

28. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené (ods. 2).

29. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškani. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

30. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

31. Podľa § 797 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na plnenie má, pokiaľ nie je v tomto zákone alebo v poisťných podmienkach ustanovené inak, ten, na ktorého majetok, život alebo zdravie, alebo na ktorého zodpovednosť za škody sa poistenie vzťahuje (poistený). Právo na plnenie vznikne, ak nastane skutočnosť, s ktorou je spojený vznik povinnosti poistiteľa plniť (poistná udalosť) [ods. 2]. Plnenie je splatné do pätnástich dní, len čo poistiteľ skončil vyšetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poistiteľa plniť. Vyšetrenie sa musí vykonať bez zbytočného odkladu; ak sa nemôže skončiť do jedného mesiaca po tom, keď sa poistiteľ o poistnej udalosti dozvedel, je poistiteľ povinný poskytnúť poistenému na požiadanie primeraný preddavok (ods. 3). Ak poistiteľ odmietol plniť čo i len z časti, je povinný uviesť dôvod neplnenia alebo zníženia plnenia; tento dôvod nie je možné dodatočne meniť (ods. 4).

32. Podľa § 3 nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

33. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že poistený Y. W. mal so žalovaným uzatvorenú poistnú zmluvu, predmetom ktorej bolo poistenie motorového vozidla Volkswagen Golf, EČV: P. -XXXCD (ďalej iba poistná zmluva), na ktorom došlo dňa 10. októbra 2020 k poistnej udalosti v podobe poškodenia motorového vozidla, pričom vzniknuté poškodenie si nechal poškodený opraviť v autoservise žalobcu. V danom prípade došlo k vzniku nákladov na opravu motorového vozidla vo výške 1.238,81 Eur. Žalovaný neposkytol poistenému poistné plnenie v plnej uplatnenej výške, ale po odpočítaní spoluúčasti určil poistné plnenie v sume 702,- Eur, t. j. v sume o 272,81 Eur nižšej. Poistený Y. W. nárok na vyplatenie poistného plnenia voči žalovanému postúpil zmluvou o postúpení pohľadávky dňa 10. decembra 2019 na žalobcu (ďalej iba zmluva o postúpení). V priebehu konania žalovaný istinu 272,81 Eur uhradil, preto žalobca zobral žalobu v tejto časti späť a súd prvej inštancie konanie v tejto časti zastavil. Súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti nároku na zaplatenie úrokov z omeškania, keď dospel k záveru, že vzhľadom na neplatnosť zmluvy o postúpení žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v spore a nad rámec tohto záveru uviedol, že nárok žalobcu na zaplatenie príslušenstva je nedôvodný (nárok na zaplatenie úrokov z omeškania nevznikol) aj s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax.

34. Odvolací súd prisvedčil odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia zmluvy o postúpení pohľadávky ako neplatnej a teda nesprávneho právneho posúdenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie pristúpil k skúmaniu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu ex offio napriek tomu, že žalovaný počas konania zaplatil istinu v sume 272,81 Eur, čím de facto uznal svoju povinnosť plniť. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie ustálil na základe posúdenia zmluvy o postúpení pohľadávky ako neplatnej, s čím sa odvolací súd nestotožňuje. Odvolací súd nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o postúpení je neplatná pre jej neurčitosť, pričom neurčitosť vidí súd prvej inštancie v neurčení výšky odplaty alebo spôsobu jej určenia.

35. Odvolací súd poukazuje na § 524 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. Zmluva o postúpení pohľadávky musí byť písomná, inak je neplatná. Z Veľkého komentára k Občianskemu zákonníku, Števec a spol., str. 1803 vyplýva, že: „Na zmluvu o postúpení pohľadávky sa bez obmedzenia vzťahujú všeobecné ustanovenia o náležitostiach právnych úkonov v zmysle ust. § 34 a nasl. Určitosť obsahu zmluvy sa posudzuje predovšetkým z hľadiska jednoznačného identifikovania a vymedzenia postupovanej pohľadávky. Popri podpismi potvrdenom vyjadrení vôle účastníkov previesť pohľadávku z postupcu na postupníka, náležitom označení zmluvných strán a samotného predmetu postúpenia, nevyplývajú z Občianskeho zákonníka iné osobitné náležitosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorých absencia by mala za následok jej neplatnosť. Zmluva o postúpení pohľadávky nie je ex lege odplatnou a k postúpeniu môže dôjsť aj bez akéhokoľvek protiplnenia.“

36. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil predmetnú zmluvu o postúpení ako neplatnú pre absenciu jednej zo základných náležitostí, v tomto prípade výšky odplaty, resp. spôsob jej určenia. Odvolací súd sa stotožňuje s argumentáciou žalobcu, že v obdobných veciach už súdy

rozhodovali v prospech platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky a tak je v záujme zachovania princípu právnej istoty, princípu autonómie vôle zmluvných strán a zásady preferencie platnosti právnych úkonov posúdiť predmetnú zmluvu ako platnú.

37. Odvolací súd poukazuje predovšetkým na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR R 62/2020 (sp. zn. 3Obdo/64/2019), podľa ktorého: „Neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok nemožno vyvodiť zo skutočnosti, že súdu nie je známa odplata za postúpenie pohľadávky. Postúpenie pohľadávky môže byť odplatné a aj bezodplatné, a súd v konaní o zaplatenie postúpenej pohľadávky, a ani dlžník nie sú oprávnení požadovať sprístupnenie sumy, za ktorú bola pohľadávka postúpená, a to aj v prípade odplatného postúpenia. Predmetná požiadavka zo strany okresného súdu nemá oporu v žiadnom právnom predpise. Inými slovami povedané, v spore o zaplatenie postúpenej pohľadávky nemá čo súd zaujímať, za koľko bola pohľadávka postúpená, súd má len rozhodnúť o tom, či je dlžník povinný postúpenú pohľadávku uhradiť postupníkovi. Z pohľadu dlžníka je táto informácia taktiež irelevantná, keďže je povinný len postúpenú pohľadávku splniť subjektu uvedenému v oznámení postupcu o postúpení pohľadávky, resp. subjektu, ktorý mu postúpenie pohľadávky preukázal. Odplata za postúpenie pohľadávky je relevantná len vo vzťahu medzi postupcom a postupníkom a jedine v prípade sporu medzi postupcom a postupníkom o zaplatenie dohodnutej odplaty, resp. v spore, v ktorom postupník uplatňuje voči postupcovi svoje práva podľa § 527 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, by potreboval súd predmetnú informáciu pre svoje rozhodnutie vo veci.“

38. V citovanom rozhodnutí sa Najvyšší súd Slovenskej republiky vysporiadal s odplatnosťou predmetného úkonu - zmluvy o postúpení s tým, že pre dlžníka ako žalovaného je irelevantné aká bola odplata za postúpenie pohľadávky. Z rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že žalovanému ani súdu nepatrí namietat' neplatnosť právneho úkonu z dôvodu nepredloženia osobitnej dohody o výške odplaty. Relevantnou je odplata iba vo vzťahu medzi postupcom a postupníkom. To znamená, že tretej osobe, t. j. subjektu, ktorý nie je stranou zmluvy nepatrí namietat' výšku odplaty dojednanú medzi zmluvnými stranami.

39. Odvolací súd nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že uvedené rozhodnutie nie je aplikovateľné na prejednávaný spor, keďže podľa súdu prvej inštancie v rozhodnutí dovolacieho súdu bola predmetom posudzovania dovolacieho súdu odlišná otázka, a to otázka, keď výška odplaty bola v zmluve o postúpení pohľadávky určená, avšak v predloženej kópii zmluvy bola výška začlenená, resp. vybielená. Relevantné podľa odvolacieho súdu je, že v rozhodnutí Najvyššieho súdu ako aj v napadnutom rozhodnutí súdu pri rozhodovaní nebola zrejماً výška odplaty, pričom bez ohľadu na to či bola alebo nebola predložená osobitná dohoda, je predmetný právny úkon v zmysle záveru Najvyššieho súdu platný. Rozhodujúci je záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého je "odplata za postúpenie pohľadávky relevantná len vo vzťahu medzi postupcom a postupníkom a jedine v prípade sporu medzi postupcom a postupníkom o zaplatenie dohodnutej odplaty, resp. v spore, v ktorom postupník uplatňuje voči postupcovi svoje práva podľa § 527 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, by potreboval súd predmetnú informáciu pre svoje rozhodnutie vo veci.“

40. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že Ústavný súd sa už viackrát zaoberal posudzovaním platnosti/neplatnosti právneho úkonu zo strany všeobecných súdov a dospel k nasledovnému záveru: "Určitosť právneho úkonu je zákonnou podmienkou jeho platnosti a je považovaná za náležitosť prejavu vôle. Právny úkon možno považovať za určitý vtedy, ak jeho obsah nie je vnútorne rozporný a súčasne je jeho predmet jasne určený. Vychádzajúc z princípu preferencie platnosti právneho úkonu pred jeho neplatnosťou súčasne platí, že aj v prípade určitých pochybností o určitosti obsahu či predmetu právneho úkonu bude tento neplatným len vtedy, ak tieto nedostatky nemožno preklenúť ani použitím interpretačných pravidiel ustanovených v § 35 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 266 ods. 1, 2 a 3 Obchodného zákonníka. Ak totiž tieto nedostatky možno takýmto spôsobom preklenúť, je ústavnou povinnosťou všeobecného súdu uprednostniť výklad, ktorý vedie k platnosti právneho úkonu, a nie naopak. Preferencia výkladu uchováajúceho právny úkon v platnosti kladie vysoké nároky aj na odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktorým sa právny úkon vyhlasuje za neplatný. Z takého rozhodnutia musí byť najmä dostatočne zrejmé, z akého právneho dôvodu má neplatnosť právneho úkonu vyplývať, či porušenie danej právnej normy skutočne vedie k neplatnosti právneho úkonu a aké skutkové zistenia preukazujú naplnenie predpokladov právnej normy, z ktorej vyplýva neplatnosť právneho úkonu. Prehnané formalistické požiadavky všeobecného súdu na formuláciu predmetu zmluvy sú ústavne neakceptovateľné. Úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci

a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo „vyhľadávaní“ dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti), ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho konania. Táto má byť založená okrem iného aj na zohľadnení a plnej aplikácii všetkých zákonných kritérií platných pre výklad právnych úkonov a súčasnej preferencii výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 640/2014 z 1. apríla 2015).

41. Odvolací súd nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že by sa na prejednávaný spor mali aplikovať rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ods. 23 napadnutého rozsudku), predmetom ktorých bol odplatný prevod obchodného podielu a to z dôvodu, že zmluva o postúpení pohľadávky má iné podstatné náležitosti ako zmluva o prevode obchodného podielu. Zmluva o prevode obchodného podielu je upravená v Obchodnom zákonníku a medzi náležitosti zmluvy o prevode obchodného podielu patrí aj určenie odplatnosti resp. bezodplatnosti prevodu. Uvedené síce nevyplýva zo zákonnej definície zmluvy, vyplýva to však z právnej doktríny a rozhodovacej praxe. Ak je zmluva o prevode obchodného podielu odplatná, vtedy je potrebné určiť aj odplatu, pričom tá musí byť určená alebo aspoň určiteľná. Jedná sa však o iný prípad ako je zmluva o postúpení pohľadávky, ktorej úprava je obsiahnutá v Občianskom zákonníku.

42. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie postupoval príliš formalisticky, ak v tomto prípade posúdil zmluvu o postúpení pohľadávky ako neplatnú a žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie zamietol. Ako už bolo uvedené, toto jeho rozhodnutie nevychádza z ustálenej rozhodovacej praxe a je v rozpore s princípom právnej istoty a preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu pred jeho neplatnosťou.

43. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že ani v prípade aktívnej vecnej legitímácie by žalobcovi nevznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. Súd prvej inštancie oprel tento svoj záver o rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. marca 2003, sp. zn. 2Cdo/122/2002 a z 26. mája 2022, sp. zn. 5Cdo/140/2021, z ktorých vyplýva, že „ustanovenie § 797 ods. 3 veta prvá Obč. zákonníka jednoznačne ustanovuje, že plnenie (rozumej poisťné plnenie) je splatné do 15 dní, len čo poisťiteľ skončil vyšetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poisťiteľa plniť. Ak poisťiteľ v uvedenej lehote poisťné plnenie neposkytne, bude v omeškaní a poisťenému popri poisťnom plnení vznikne právo na úroky z omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Ustanovenie § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka je kogentné a neumožňuje ustálenie iného času zročnosti poisťného plnenia, kým vyšetrenie na zistenie rozsahu povinnosti poisťiteľa plniť nie je skončené, bola by žaloba o výplatu poisťného plnenia predčasná. Prirodzene, ak je sporný právny základ plnenia poisťiteľa (ako tomu bolo v danej veci), nie je možné ani začať vyšetrenie potrebné na zistenie rozsahu poisťného plnenia poisťiteľa. Právny základ práva žalobcu na poisťné plnenie, aj s rozsahom tohto plnenia, bol ustálený až právoplatným rozsudkom odvolacieho súdu. Podľa dovolacieho súdu vyšetrenie rozsahu povinnosti poisťiteľa plniť treba považovať za skončené, len čo bol so súhlasom poisťiteľa alebo s jeho dodatočným schválením dohodnutý s poisťeným rozsah plnenia alebo dňom určenia rozsahu plnenia právoplatným rozhodnutím. V danej veci ide o ostatne uvedený prípad skončenia vyšetrenia na zistenie rozsahu povinnosti plniť. Poisťné plnenie je teda splatné do pätnásť dní od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.“

44. Odvolací súd s uvedeným výkladom nesúhlasí, má za to, že z ustanovenia § 797 Občianskeho zákonníka nevyplýva, že by splatnosť poisťného plnenia bola viazaná na právoplatné rozhodnutie súdu. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že ak poisťiteľ, t. j. žalovaný neposkytne poisťné plnenie v lehote 15 dní, len čo poisťiteľ skončil šetrenie poisťnej udalosti, má poškodený, resp. poisťený právo aj na úrok z omeškania, ako sankciu voči poisťiteľovi za neplnenie jeho peňažnej povinnosti - povinnosti poskytnúť poisťné plnenie. Podľa právnej teórie zákon viaže splatnosť poisťného plnenia výslovne na skončenie vyšetrenia poisťovňou, čo znamená faktický záver poisťovne o oprávnenosti nároku na poisťné plnenie. V praxi sa v spise poisťnej udalosti zvykne v prípade skončenia vyšetrenia spísať tzv. likvidačná správa, v ktorej sa spravidla uvádza rozsah poisťného plnenia, započítanie spoluúčasti, identifikátory zodpovedného zamestnanca a pod. V prípade, že má poisťovňa takúto prax, je určenie skončenia vyšetrenia jednoduchšie a možno ho datovať do podpisu takejto likvidačnej správy, resp. oznámenia o ukončení likvidácie. Ak teda žalovaný v tomto prípade ukončil šetrenie poisťnej udalosti dňa 25.11.2019, bolo jeho povinnosťou plynúcou mu priamo zo zákona, poskytnúť poškodenému, resp. poisťenému v lehote 15 dní poisťné plnenie. Žalovaný si však túto svoju povinnosť splnil až dodatočne,

keď počas konania dňa 25.02.2022 uhradil istinu, čoho následkom bolo, že súd prvej inštancie v tejto časti žaloby zastavil konanie.

45. Odvolací súd poukazuje na rozhodovaciu súdnu prax obchodných odvolacích senátov tunajšieho súdu (odvolací súd priznáva nárok na zaplatenie úrokov z omeškania v prípade havarijného poistenia upraveného Občianskym zákonníkom), ale aj na aktuálne nálezy Ústavného súdu SR zo dňa 14.10.2021, sp. zn. III. ÚS 309/2020-33 a zo dňa 14.10.2021, sp. zn. III. ÚS 214/2020-29, v ktorých bola rovnako riešená otázka priznania úrokov z omeškania, kde ústavný súd poukázal dopad pripustenia uvedeného výkladu: „40. S tým úzko súvisí aj potreba zamyslieť (a neustále sa zamýšľať) nad dôsledkami, dopadmi (akéhokoľvek) výkladu, ktorý prijíma dovolací súd. Pokiaľ by skutočne poisťiteľ (terminológia Občianskeho zákonníka) či poisťovateľ (terminológia ZoPZP) prakticky nemal poskytnúť aj úroky z omeškania skôr ako po uplynutí 15 dní od právoplatnosti rozsudku (kedy by sa zjavne vyžadovalo iniciovanie ďalšieho súdneho konania, čo sa nejaví ako práve efektívne), potom sa poisťiteľovi jednoducho oplatí viac súdiť sa a odkladať okamih jeho plnenia (keď pri pokračujúcej devalvácii hodnota peňazí neustále klesá).“

46. Napriek skutočnosti, že uvedené nálezy ústavného súdu sa vzťahujú na povinné zmluvné poistenie, možno z nich vyvodiť záver, že ak v rámci uplatňovania nároku z povinného zmluvného poistenia súdy rozhodujú, že pri úrokoch z omeškania (pri peňažnom plnení) je potrebné postupovať podľa právnej úpravy v Občianskom zákonníku (§ 517 a nasl.), tak v prípade havarijného poistenia, ktoré sa v celom rozsahu spravuje OZ, by sa pri úrokoch z omeškania malo bez pochyb postupovať obdobne. Z ustanovenia § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka nevyplýva, že by splatnosť poisťného plnenia bola viazaná na právoplatné rozhodnutie súdu.

47. S poukazom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že žalobcovi patrí nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 272,81 Eur od 11.12.2019 do 25.2.2022 (t. j. do zaplatenia) tak, ako si tento uplatnil podanou žalobou. Okamih vzniku omeškania odvolací súd ustálil v zhode so žalobcom, a to dňom nasledujúcim po márnom uplynutí 15 dňovej lehoty na poskytnutie plnenia, ktorá začala plynúť dňa 26.11.2019, t. j. deň nasledujúci po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poisťné plnenie vyplývajúci z Oznámenia o poisťnom plnení, kde žalovaný uvádza, že šetrenie udalosti skončil dňa 25.11.2019. Výška úroku z omeškania vychádza zo základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

48. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

49. Keďže odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, je nesporné, že žalobca bol úspešný popri nároku na zaplatenie istiny aj v časti príslušenstva a odvolanie žalovaného do trov konania je tak neodôvodnené. Nie je úlohou odvolacieho súdu posudzovať, či by bolo rozhodnutie súdu o trovách konania správne, ak by rozhodnutie vo výroku II. potvrdil. Výrok o trovách konania je vždy súvisiacim výrokom a keďže odvolací súd rozsudok v napadnutom II. výroku zmenil tak, že žalobe vyhovel, čo znamená úspech žalobcu, bolo potrebné, aby sa to premietlo aj do výroku o trovách konania. Súd prvej inštancie však o trovách rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu v rozsahu 100%, preto odvolací súd konštatuje vecnú správnosť a tento výrok potvrdil.

50. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

51. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

52. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

53. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Keďže v odvolacom konaní bol úspešný žalobca, odvolací súd mu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

54. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh), (§ 428 CSP).